

Časopis s podobami za slovensko mladino.

S prilogo „Angeljček“

Štev. 8.

V Ljubljani, 1. avgusta 1902.

Leto XXXII.

Na razpotju.

Kadar zvezda se utrne
Sredi nočnega nebá,
Ali pač še kdaj se vrne
V družbo miljenih sestrá?

Na razpotju pri slovesu
Tudi midva sva sedaj:
A prijateljstva spomin bo
Z nama živel vekomaj.

Če še kdaj se kje uzreva,
Jaz ne vem in ti ne veš:
A da v srcu mojem živel
Boš vsekdar, verjeti smeš.

Osojski.

Jaz ne vem...!

Jaz ne vem, morda je res to,
Ali pa le bajka je,
Kar v detinskih tistih letih
Pravila mi majka je:

„Ko po nôčnem tihem nebu
Zvezdice leskečejo,
O zemljanov tajnih zgodbah
Tájnostno šepčejo.

Slednji, slednji sin Adamov
Svojo zvezdico ima,
Ki njegovo srečo čuva —
A katera je — ne zna...“

Naj že res je, ali bajka —
To pa vem, da mi vsekdar
Tiha sreča v srcu vstane,
Ko teh lučic gledam žar.

Hrepeneč tedaj oko še
Više gori vzplava mi,
Kjer moj dom je, kjer prebiva
Sreča večnoprava mi.

Savo Zagorski.

